

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἀρχιεπισκόπου Μύρωνος καὶ Λυκίας
τοῦ θαυματουργοῦ.

ἢ

Ἡ Ἀνγκομιδὴ τῶν λειψάνων του,
ἧτις

Ἐφορτάζεται ἐν τῇ 9 ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς Μαΐου.

Διορθωθεῖσα καὶ τύποις ἐκδοθεῖσα καὶ τὰ ἐν αὐτῇ
ἐλλείποντα προστεθέντα

ΠΑΡΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥ.

Δηπάνη ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΦΩΤΙΑΔΟΥ Μοναχοῦ
τοῦ ἐκ Κυπαρσσίας.

ΕΝ ΤΡΙΠΟΛΕΙ,

ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ.

1864

μεγαλ.

D. L. Ts

Τοῖς Φιλοκαλούθοις.

Τὴν τῆς Ἀκολουθίας ταύτης ἔκδοσιν ἐπιχειρίσαντες, κύριος ἡμῶν σκοπὸς δὲν ἦτο ἄλλος, παρὰ ἢ αὐτὴ ψάλλητε ἐν ταῖς τοῦ Ἁγίου πανηγύρει, ἐν τῇ εὐσήμεω ταύτῃ ἡμέρᾳ τῆς ἀνακομιδῆς του· διότι, ὡς πολλοὺς ἠκούσαμεν, οἱ μὲν, ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, ψάλλουσι τὴν τῆς 6 Δεκεμβρίου ἀκολουθίαν, οἱ δὲ, ἑτέρου τινὸς Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνέοις, φέροντες, ἔνεκεν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, μεγάλην σύγχυσιν ὡς πρὸς τὸ κύριον τῆς ἑορτῆς, ἢ Ἀνακομιδῆς, τῶν λειψάνων τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Μύρωνος καὶ Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

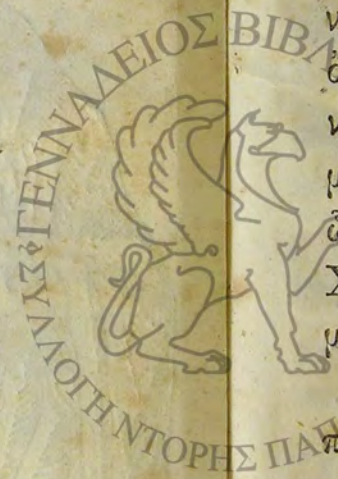
Ἡ ἀκολουθία αὕτη δοθεῖσα ἡμῖν παρὰ τοῖς ἐν Κάλιτζαις ἱεραῖς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, Πατρῶσι, ἐκδίδομεν αὐτὴν, ἀγαπηρώσαντες τὰ ἐν αὐτῇ ἐλλείποντα, πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου καὶ εὐχεροεστέραν χρῆσιν τῶν ἐν ταῖς Ἁγίαις τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιαῖς ψαλλόντων αὐτὴν, καὶ πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν τύποις ταύτην ἐκδεδοκότων.

Τρίπολις, 1 Ἀπριλίου 1861.

Ὁ ἐκδότης

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Μηνί Ματθ θ'. ή ανακομιδή των λειψάνων του έν
άγίοις Πατρός ήμῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου
Μύρωνος τῆς Λυκίας του θαυματουργού.

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ ἰστώμεν στίχους σ'.
καί ψάλλομεν στιχηρά προσόμοια ἤχος β',
Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε ἐπινεύσει θεϊκῆ, ή σεπτῆ λειψά-
νων σου θήκη παμμάκαρ, Νικόλαε, ὡσπερ
ἄλβος ἄσυλος, ἐκ γῆς ἀνέτειλε, τότε κρή-
νην ἀνέβλησας, μύρων ἀκενώτων, μύρων
μυριπνόων τε, μύρων τερπόντων ψυχῆν,
ἧν περ τῆς ὁσμῆς ὀσφρανθεῖσα, ή τερπνῆ
Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ, σου πανηγυρίζει τήν
μετάθεσιν. Δίς.

Ὅτε τῶν μυρέων ἐκ τῆς γῆς, εἰς τήν
πόλιν Πάρον μετέβη, μάκαρ Νικόλαε, σῶ-
μα σου τὸ ἅγιον, τότε συνέρρευσεν, ὁ λαός
ἄπας ὕμνοις σε, προπέμποντες θείας, και
σεπτῶς ἀπέθοντο τῷ του Προδρόμου, ναῶ
ἐνθ ἀπετέλεσας πλεῖστα, θαύματα τοῖς
κάμνουσι πᾶσι, καί μετ' εὐλαβείας σοι
προστρέχουσι. Δίς.

Ὅτε μετετέθη τὸ σεπτόν, μεμυρισμέ-

νον σου σῶμα, μάκαρ Νικόλαε, εἰς ναὸν
τὸν ἅγιον, ὃν ᾠκοδόμησε, πόλις Πάρου
εἰς δόξην σου, τότε ἰαμάτων, καθ' ἐκάστην
ἀνέβλυζες ρεῖθρα ἀκένωτα, πάθη ἀθε-
νῶν διαφόρων, τῶν προσκαλουμένων σε πί-
στει, καὶ σοὶ προστεχόντων κατακλύζουσι.

Δόξα ἤχος πλ. β'.

Ἱεραρχῶν τὴν καλλονὴν, καὶ τῶν πα-
τέρων κλέος, τὴν βάσιν τῶν θαυμάτων,
καὶ τῶν πιστῶν ἀντιλήπτορα μέγιστον, συ-
νελθόντες, ὧ φιλέορτοι, ἁσματικοῖς ἐγκω-
μίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τῶν
Μυρέων φρουρός, καὶ πρόεδρος σεπτός, καὶ
στύλος ἀπερίτρεπτος, χαίροις φωστήρ παμ-
φαέστατε, ὁ τὰ τοῦ κόσμου πέρατα δια-
λάμπων τοῖς θλύμασι· χαίροις τῶν θλιβο-
μένων ἢ θεῖα χαρμοσύνη, καὶ ἀδικουμένων
θερμότατος προστάτης, καὶ νῦν παμμα-
καρ, Νικόλαε, μὴ παύσῃ πρεσβεύων Χρι-
στῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ
τιμώντων αἰεὶ, τὴν χαρμόσυνον καὶ πανέ-
ορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, ἢ τῆς ἑορτῆς ἢ θεοτοχίον, εἴσοδος. Φῶς

ἰλαρὸν, τὸ προλείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώ-
σματα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων.) Ζῆτει Δε-
Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν) κεμβρίου
Ἐγκωμιαζομένου δικαίου.) 5'.

Εἰς τὴν λιτὴν στιχηρὰ ἰδιόμελα· ἤχος α'.

Τὸ ἀκένωτον μύρον Χριστὸς ὁ Θεός, τῆ
σῆ ψυχῆ ἐνοικήσας, ἱεράρχα Νικόλαε, μύ-
ρω νοητῷ τῆς ἀρχιερωσύνης, ζῶντα ἐν
τοῖ μύροις σε ἔχρισεν, ὡσπερ ἐλαίῳ ἀγαλ-
λιάσεως, μετὰ θάνατον δὲ πάλιν, πηγὴν
μυροχέυμονα, τὸ ζωομύριστον σῶμα σου τῷ
κόσμῳ ἀνέδειξε, μύρων αἰσθητῶν ποτα-
μοὺς προεχόμενον, ὧν καὶ ἡμεῖς ὄσφραν-
θέντες, τὴν ἀνακρομιδὴν τῶν λειψάνων σου
ἐσρτάζομεν σήμερον, καὶ εἰς ὄσμήν μύρων
σου ἐδράμομεν, ὅτι ὄσμήσου ἡδεῖ, καὶ τὰ
ἀρώματά σου ὑπὲρ πάντα τὰ τοῦ κόσμου
ἀρώματα· θερμῶς σε ἰκετεύοντες, παμμακά-
ριστε πάτερ, πρεσβεύειν ἐκτενῶς τῷ Κυ-
ρίῳ, ἀρεταῖς ἡδυπνόοις μυρισθῆναι, καὶ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἤχος Β.

Οὐκ ἔφερες μέχρι τέλος, ἀδοξος κατα-
κεῖσθε ἐν τῇ ἐρήμῳ γῆ τῶν Μυρέων ἰε-

ἀρχα Νικόλαε· ὅθεν διὰ τῆς σῆς ἐπιφανείας, τοῦ θαύματοβρύτου σου λειψάνου, *ἀναρχοῦ* ἐκ γῆς λαγόνων ἀναδέξθεντος, καὶ εἰς τὴν πόλιν Πάρον μετακομηθέντος, ἔνδοξος ἐγένου καὶ θαυμαστός, ὥσπερ πρότερον ἐν τῇ Ἀσίᾳ, οὕτως ὕστερον ἐν τῇ Εὐρώπῃ πάσῃ· μύρα πηγάζων ἐκάστοτε, καὶ θύματα ἐνεργῶν τοῖς μετὰ πίστεως προσοῦσί σοι, καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ἤχος Γ'.

Πάλιν ἡμῖν ὁ τοῦ κόσμου προστάτης, τῶν δεομένων ὁ βοηθός, καὶ τῶν χριστιανῶν ἀπάντων τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, Νικόλαος ὁ Χριστοῦ ἱεράρχης, ὥσπερ πρότερον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ χειμῶνος, οὕτω σήμερον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἔαρος ἐπεδήμησε· τὸ γὰρ ἱερώτατον αὐτοῦ καὶ πανσεβάσμιον σῶμα ἐπιστάσι φροερά· εἰς Ἰταλίαν μετακομήσας, δι' εὐλαβῶν ἱερέων, ἑορτῆς ὑπόθεσιν τῇ ἐκκλήσιᾳ τοῦ Χριστοῦ συνεκρότησε· πάντες πιστοὶ, φαιδρῶς ὑπαιτιήσωμεν τῷ καλῷ ποιμένι· πρεσβεύειν *γὰρ* αἰεὶ τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς

ἡμῶν. Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ, τῷ τοῦ θεοῦ Νικόλαου λειψάνῳ προσπέσωμεν, καὶ νοερῶς αὐτῷ περιπτυξώμεθα, ἵνα καὶ τὴν ἐκεῖ ἐνοικοῦσαν θείαν χάριν ἐπισπασώμεθα, ἀγίων γὰρ οὐ τὰ λείψανα μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ θῆκαι, πνευματικῆς εἰσὶ πεπληρωμέναι χάριτος· λιμέναις ἐν πειρασμοῖς ἀσφαλοῖς, πηγαὶ θαυμάτων διηνεκεῖς· καὶ θησαυροὶ εὐεργεσίας ἀνάλλωτοι, πάντοτε κενούμενοι· καὶ μηδέποτε μειούμενοι, πρὸς αὐτὸν δὲ ὀλοφύχως βοήσωμεν· *εὐεργετοῦ* *αὐτοῦ* τα Νικόλαε, πρέσβευε τῷ κυρίῳ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ἡ τῆς ἑορτῆς, ἡ θεοτόκιον.

Δέσποινα πρόδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἡ ἱερά κεφαλὴ τὸ καθαρὸν τῶν ἀρετῶν καταγώγιον, ὁ θεῖος τῆς θειοτάτης, ἱερωσύνης κανὼν, ὁ ποιμὴν ὁ μέγας ὁ φαινώτατος, πυρρός ὁ τῆς νίκης, ἐπιφερόμενος ὄνομα, ὁ δεομένοις, συμπαθῶς ἐπι-

ἑξήσους,

κλώμενος, ὁ καμπτόμενος ἀσθενῶν ταῖς
δεήσεσι, ῥύστης ὁ ἐτοιμώτατος, φρουρὸς
ὁ σωτήριος, πᾶσι τοῖς πίστει τιμῶσι,
τὴν παναοίδημον μνήμην σου, Χριστὸν κα-
ταπέμψαι, παμμακάριστε δυσώπει τὸ μέ-
γα ἔλεος.

σιχ: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Ὁλος χαροποιὸς καὶ τερπνός, ὅλος εὐ-
ώδης, ὅλος στιλβῶν ἐν χάριτι, ἐκ τάφου
νῦν μετετέθης, ὡσπερ νυμφίος φαιδρός,
ἐκ παστοῦ ὠραίου ἐξερχόμενος, παμμά-
καρ Νικόλαε, διασώζων τὰ σήμαντρα, ἐν
σοῖς λειψάνοις ἀγιότητος ἅπαντὰ τὸ ἡ-
δύπνοον τὴν τῶν μύρων ἀνάβλυσιν·
μάλιστα δὲ τὰ θαύματα, ἃ πᾶσι τοῖς κέ-
μνουσιν, ἀφθονωτάτως προχέεις, πάθη πο-
κίλλα ἰώμενος· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

σιχ: Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην
καὶ οἱ ὁσίοί Σου ἀγαλλιάσονται.

Χαίροις ὁ ζήλου θείου πλησθεῖς, ἀ-
παγωγῆς τε πονηρᾶς λυτρωσάμενος, ἀ-
δίκως μέλλοντας θνήσκειν, ἐπιστασία φρι-

κτῆ, καὶ ταῖς δι' ὄνειρων προσφοιτήσεσι,
πηγὴ ἢ πηγάζουσα, ἐν τοῖς μύροις, Νι-
κόλαε, μύρα πλουσίως, καὶ ψυχὰς καταρ-
δεύουσα, τὰ δυσώδη τε τῶν παθῶν ἀπε-
λαύνουσα· μάχαιρα τὰ ζιζάνια τῆς πλά-
νης ἐκτέμνοντα, πτύον λικμίζον Ἀρείου,
τὰ ἀχειρώδη διδάγματα, Χριστὸν κατα-
πέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει τὸ
μέγα ἔλεος.

Δόξα ἡχος δ'.

Ἡ τοῦ ἀγίου πνεύματος, ζωopάροχος
χάρις, τῇ σῇ ψυχῇ ἐνοικήσασα, ἱεράρχα
Νικόλαε, πολλά δι' αὐτῆς καὶ πρὸς τὸ
συνημμένον σῶμα σου, διεβίβασε τοῦ θεί-
ου κάλλους αὐτῆς τὰ τεκμήρια, ὅλον σέ
ψυχὴν καὶ σῶμα, ναὸν ἑαυτῆς κατασκευ-
άσασα ἅγιον· διὸ καὶ μετὰ θάνατον, τῆς
ψυχῆς σου χωρισθείσης ἀπὸ τοῦ σώμα-
τος, ἀχώριστος αὐτῇ τῶν ἀμφοτέρων δια-
μεμένηκε, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανοῖς
μέτοχον τῆς μακαρίας δόξης ἐργασαμένη,
τὸ δὲ σῶμα ἐν τάφῳ ἀδιάφθορον συντη-
ρήσασα, καὶ κρήνην μύρων καὶ θαυμάτων

ἑξήσους.

ὑπερφυῶν, καθ' ἐκάστην ἀποδεικνύουσα
ὡ δόξης ἀκραφνοῦς, ἧς περ ἠξίωσαι, θεο-
μακάριστε πάτερ, ἀλλ' αἴτησαι πρεσβεί-
αις σου, καὶ ἡμῶν χαριτωθῆναι ψυχὰς
καὶ τὰ σώματα.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, εἰμὲν ἐστὶν ἑορτὴ, εἰδὲ μὴ,
λέγε Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δού-
λους σου φύλαττε.

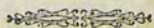
Ἀπολυτίκιον ἤχος δ'.

Καθάπερ ἥλιος ἐφάνη τῇ κτίσει, ἡ
σεβασμία, Ἱεράρχα, ἡμέρα, τῶν ἱερῶν λει-
ψάνων σου τῆς ἀνακομιδῆς, σκότος ἐκδι-
ώκουσα, ταῖς ἐνθέοις ἀκτίσι πειρασμῶν
καὶ θλίψεων, ἐκ τῶν σέ εὐφημούντων καὶ
ἐκβοῶν των πίστευσὸς θερμῆ χαίροις προσ-
τάτα τοῦ κόσμου, Νικόλαε.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν, ἡ τῆς ἑορτῆς, ἡ Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνηθες.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν

Καθίσματα ἤχος α'.

τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ βίος σου λαμπρὸς, καὶ θεάρεστος
ὦφθη, τὸ τέλος ἱερὸν καὶ μακάριον ὄν-

τως τῶν θείων δὲ λειψάνων σου ἡ μετά-
θεσις γέγονε, μεγαλόδοξος, καὶ θυμασία
ἐν κόσμῳ, ἱερώτατε, καὶ ἀγιώτατε πάτερ,
ἦν πόθῳ ἑορτάζομεν.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, εἰμὲν τύχη ἑορτῆ.
εἰδὲ μὴ λέγε τὸ παρὸν.

Μαρία ἡ τὰς τρεῖς, ἀνηκούστους ἐ-
νώσεις, ἐνώσασα φρικτῶς παρθενίαν καὶ
τόκον, Θεόν τε καὶ τὸν ἄνθρωπον, πίστιν
τε καὶ πιστεύουσιν, τοῖς ξενίζουσι, τού-
τοις καρδίαν ἀνθρώπου, ἡμᾶς ἔνωσον τῇ
τοῦ υἱοῦ σου ἀγάπῃ, καὶ σῶσον πρεσ-
βεΐαις σου.

Μετὰ δὲ τὴν Β' στιχολογίαν καθίσματα.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἡ σεπτῆ μετάθεσις, τῶν ἱερῶν σου
λειψάνων, ἑορτῆς ὑπόθεσις, τῇ ἐκκλησίᾳ
τοῦ Χριστοῦ γέγονε, μάκαρ Νικόλαε, ἦν
συνελθόντες, τιμῶμεν ἐν ἁσμασι,

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν, ἡ τῆς ἑορτῆς, ἡ τὸ παρὸν λέγε.

Προστασία ἄμαχε, τῶν ἐν ἀνάγκαις
καὶ πρεσβεΐα ἔτοιμος τῶν ἐλπίζόντων ἐ-
πι σέ ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, καὶ μὴ
παρόψη ἡ πάντων βοήθεια.

Μετὰ τὸν πολυεὶλ: καθ: Ταχὺ προκατάλαβε.

Τοῖς μύροις λειψάνων σου, τοῖς μυριπνόοις σοφέ, μυρίζων Νικόλαε, τοὺς εὐφημοῦντας ἡμᾶς, τῶν μύρων σου ἅγιε, κρήνην μυροβλητοῦσαν, καὶ ναοὺς σεπτοῦς δεῖξον ὅλους μεμυρισμένους, ἀρετῶν θείῳ μύρω, Χριστὸν φέροντας ἔνδον, μῦρον ἀκένωτον.

Δόξα τὸ αὐτό, καὶ νῦν, ἢ τῆς ἑορτῆς, ἢ τὸ παρὸν λέγε.

Ταχὺ δέξαι δέσποινα, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σωτῆρι καὶ Θεῷ, κυρία Πανάμωμε, λύσον τὰς περυστάσεις, τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, σὺν τριφῶν μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων, Πάναγνε κατὰ τῶν δούλων σου.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου

Προκείμενον ἤχος δ'.

τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

σιχ. τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Τὸ πᾶσα πνοή τὸ εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠκολούθησιν τῷ Ἰησοῦ. Ο Ν

Δόξα, Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Τὸ, Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ ἰδιόμελον ἤχος πλ. Β'.

Σήμερον ἔαρ διπλοῦν τῷ κόσμῳ ἐπέλαμψε τῷ γὰρ αἰσθητῷ ἔαρι, ὡς ἔαρ ἄλλο νοητὸν συνανέτειλεν, ἢ θαυμαστὴ καὶ παράδοξος μετάθεσις τῶν λειψάνων τοῦ Ἱεράρχου· δεῦτε οὖν φιλέορτοι, τὰ τῶν ἀσμάτων ἀνθη δρεψάμενοι, ταῦτα καταρρόδησωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τῆς Ἐώας ἀστήρ καὶ τῆς δύσεως λαμπτήρ, καὶ τῆς οἰκουμένης φωστήρ ἀειλαμπέστατος· μὴ ἐλλείψης πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιε Νικόλαε.

Ὁ κανὼν τῆς ἑορτῆς πρῶτον φαλλέσθω, μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς ε'. εἰμὲν τύχη ἑορτῆ· εἶδὲ μὴ, πρῶτον τῆς Θεοτόκου εἶτα τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχῆς. «Τῶν λειψάνων σου τὴν ἀνεύρεσιν στέφω» Ὡδὴ α'. ἤχος δ'.

Ἄνοιξω τὸ στόμα μου.

Τὸν ῥύπον ἀπόσμουξον, τῆς ἐμπαθοῦς διανοίας μου, καὶ λόγον μοι ἐμπνευσσον, μάκαρ Νικόλαε, τῇ δοθείῃ σοι χάριτι ἐκ Κυρίου, ὅπως τῶν λειψάνων σου μέλψω τὴν εὔρεσιν.

Ὡς ἥλιος μέγιστος, ἐξ οὐρανοῦ ἄκρου ὄρμησας· Ἐὼς Νικόλαε, καὶ δύσιν ἐφθασας, μετὰ θάνατον, τοῦ θαύμασι φωτίζων, πᾶσαν τὴν περίγειον λῆξιν πανεύφημε.

Νίκης ὡς ἐπώνυμος, πάντα τὰ πάθη νενίκηκας, δι' ὃ μύρω κέχρησαι, ὡς βασιλεὺς τῶν παθῶν, παμμακάριστε· ὅθεν καὶ τὰ πάθη, νικᾶν ἐνδυνάμωσον θείαις πρεσβείαις σου. Θεοτοκίον.

Λόγου σε γεννήτριαν, και Θεοτόκον κηρύττομεν, Θεόν γάρ ἐγέννησας κατὰ ἀλήθειαν γνωρίζομενον, μιᾶ ἐν ὑποστάσει, και δύο ἐν φύσει, Πάναγνε δέσπονα.

Καταβασία, εἰμὲν τύχη ἑορτῆ λέγε τῆς ἑορτῆς· εἰδὲ μὴ λέγε τὸ, Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Επέστη Χριστοῦ τῇ ἐκκλησίᾳ, ἡμέρα ἑορτίος σαφῶς ἢ τῶν σεπτῶν λειψάνων σου μετάρθεις, Νικόλαε· δι' ὃ πιστῶν τὸ πλήρωμα, σὲ συνελθόντες γεραίρομεν.

Ἰδού σοι και δεύτερον ἐφάνη, λαὸ τοῦ Κυρίου ὁ θερμὸς προστάτης σου Νικόλαος, εὐωδιάζων μύροις σε· οἱ παραδείσου εὐπνοιαὶ ποθοῦντες, δεῦτε ὁσφράνθητε.

Ψαλμοῖς τε και ὕμνοις σου γεραίρει λειψάνων τὴν ἀνακομιδὴν, Νικόλαε μακάριε, Ἐὼα και ἐσπέριος· τὴν μὲν γὰρ ζῶν ἐδόξαζας, τὴν δὲ θανῶν εὐηργέτησας. (Θεοτ.)

Απείρανδρε κόρη Παναγία, Θεὸς μὲν τὸ βρέφος σου ἐστὶ· σὺ δὲ Παρθένος ἔμεινας, πάλιν και μετὰ γέννησιν τί μείζον τούτου ἕτερον; ἢ κτίσις πᾶσα τεθεάται!

Καταβασία ἢ τῆς ἑορτῆς, ἢ Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν και λόγον.

Τῶν λειψάνων σου θήκη ἢ ἱερᾶ, ἱατρεῖον ἐδείχθη πνευματικόν, ὕδωρ τὸ νεκρέγερτον, ἀμβροσία τοῦ νέκταρος· τὸ μέλι τὸ ἐκ πέτρας, ῥυέν τὸ οὐράνιον, μάννα ἢ κολλυμβήθρα, τὰ μύρα προσχέουσα, τοῦ Σιλωάμ ἢ κρήνη τῆς Καρύας ὁ κήπος, τὸ φρέαρ ζῶντος ὕδατος, ἐκ Λιβάνου προῤῥέοντος· διὰ τοῦτο βοῶμεν σοι, χάρισαι ἡμῖν τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχα, τούτων τὰς ποιότητας τοῖς εὐφημοῦσι λειψάνων, τῶν σῶν τὴν μετάρθεις.

Δόξα και νῦν ὁμιλεν.

Ηλιόμορφον ἄρμα τὸ τοῦ Δαβὶδ πορφυρόστρωτος κλίνη τοῦ Σολομῶν τόμος θεοχάρακτος, Ἡσαίου και ἔμψυχος, σκηνὴ τοῦ Μωϋσέως, και τεῖχος ἀδάμαντος,

σὺ τοῦ Ἀμῶς ὑπάρχεις λυχνία χρυσήλατος, ἢ τοῦ Ζαχαρίου Δανιὴλ τε τὸ ὄρος· πυξίον κροκόλευκον Ἀββακούμ, και τὸ ἔξοχον προφητῶν περιήχημα· πρέσβευε τῷ σῶ υἱῷ και Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν.

Νόμοι καταλύονται οἱ φυσικοὶ, ἐπὶ σοί, παμμάκαρ Νικόλαε· τὸ σὸν γὰρ σῶμα, κρείττον φαίνεται φθορᾶς, θαύματα ἐργαζόμενον, και ἔσμην ἐκπέμπον οὐράνιον.

Ὡς φιλοστοργώτατος πάντων πατήρ, τῶν πιστῶν, Νικόλαε, γέγονας· οὐς γὰρ ἰλέεις ἐν τῷ βίῳ περιῶν, τούτους και μετὰ θάνατον, εὖ ποιῶν, οὐ πάύσῃ τοῖς θαύμασιν·

Νέα ὡσπερ ἄλλα ὀστά Ἰωσήφ, ἱερεῖς και κληρὸς σὸν λειψάνον, ἐκ τῆς Λυκίας μετακόμησαν σεπτῶς εἰς Ἰταλίαν, πρεῖρα, θαύματα αὐτοῖς ἐργαζόμενον. Θεοτ.

Σὺ μου ἀποκάθαρον ῥύπον ψυχῆς, ὕλην τῶν παθῶν μου κατάφλεξον ἄνθρακος θείου, ὡς πυράγρα μυστικῆ, ἵνα νοὶ ἀβλῶ σὲ ἀνυμολογῶ τὴν πανύμνητον.

Καταβασία, ἢ τῆς ἑορτῆς, ἢ τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν.

Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ο μέγιστος πρόμαχος, χριστιανῶν Νικόλαος, πάντας συγκαλεῖ τοὺς φιλεόρτους, πανηγυρίσαι τὴν τῶν λειψάνων αὐτοῦ, ἐνδοξον και θείαν ὑπαντήν, ἣν περ ὁ χριστιανισμός, λαὸς Πάρου ἐκρότησεν.

Υπόθεν ἐπίβλεψον τοὺς δούλους σου, Νικόλαε, ἡμᾶς τοὺς ἐκ πόθου εὐφημοῦντας, θείων λειψάνων σου τὴν μετάρθεις, και τὸν τῶν πταισμάτων ἴλασμόν, αἴτησαι δεόμεθα ταῖς θερμαῖς σου δεήσεσιν.

Τῶν μύρων τὰ ρεύματα, ὡς ἐξ ἐδὲμ πηγάζοντα, τοῦ θαυματοβρύτου σου λειψάνου, ἅπαν ποτίζει τῆς γῆς τὸ πρόσωπον, και εὐωδιάζει τὰς ψυχὰς, τῶν πιστῶς τιμῶντων σε, ἱεράρχα Νικόλαε. Θεοτοκίον.

Η σύλληψις ἄσπορος, ἡ γέννησις ἀλόχευτος, ἡ κυφορία ἀνωτέρα, κόπου καὶ βάρους γέγονε, πάναγνε, ὦ τῶν τεραστίων τῶν κοινῶν! ποῖος νοῦς ἀγγέλων τε καὶ βροτῶν οὐκ ἐξίσταται;

Καταβασία ἢ τῆς ἑορτῆς, ἢ Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ῥδὴς'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Νοὶ σου, μάκαρ Νικόλαε, ἐν πόλῳ συνευφραίνονται τάγματα, θείων δυνάμεων ἡμεῖς σαρκὸς δὲ οἱ δέσμιοι, ἐν γῆ σῶμα σου ἔχοντες ἀγαλλόμεθα.

Αγίου πνεύματος γέγονας, τερπνὸν κατοικητήριον ἄγιε, ψυχῇ καὶ σώματι καὶ μαρτυρεῖ τὸ λεγόμενον, τὰ ἐκ τοῦ σοῦ λειψάνου, μύρα πηγάζοντα:

Ναῶ καινῶ κατατίθεται, τὸ σῶμα σου, παμμάκαρ Νικόλαε, ὃν σοι ἀνήγειρε, πόλις τῆς Πάρου λαμπρότατον· τὸ πλῆθος θεωροῦσα τῶν θαυμασίων σου. Θεοτ.

Εκπλήττει πάναγνε Δέσποινα, ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων διάνοιαν, τὸ ξένον θαῦμα σου· σὺ γὰρ τὸν κτίστην καὶ Κύριον ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων ξένως ἐγέννησας.

Καταβασία, ἢ τῆς ἑορτῆς, ἢ Τὴν θεῖαν ταύτην.

Κοντάμιον ἤχος γ'.

Ἡ παρθένος σήμερον.

Τὴν Ἐῶν ὑψφρονας, ἐν τῇ ζωῇ σου παμμάκαρ, καὶ τὴν δύσιν ὑψγασας, τοῖς ἱεροῖς σου λειψάνοις ἅπασαν τὴν οἰκουμένην περιλαμβάνεις θαύμασι, καὶ ταχυδρόμοις ἐπιστασίαις· διὰ τοῦτο συνελθόντες, σὲ εὐφημοῦμεν, πάτερ Νικόλαε. Ὁ οἶκος.

Ηολλοῖς καὶ ποικίλοις χαρίσμασι ἐκόσμησέ σε ὁ Κύριος, ἱεράρχα παμμέγιστε, καὶ ἐν γῆ καὶ ἐν οὐρανῶ, καὶ ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, καὶ μετὰ θάνατον δι' ὀπτασίας φριατῆς ἀπὸ τῆς Λυκίας ἀπὸ τὴν Πάρον τὰ σὰ λειψανα μεταθέμενος, καὶ κρήνην μύρων αὐτὰ ἀναδείξας, καὶ θαύματα μυρία δι' αὐτῶν ἀπεργασάμενος, τοῖς σὲ προσκαλουμένοις ἐκ πίστεως· διὰ τοῦτο συνελθ

θόντες, σὲ εὐφημοῦμεν, πάτερ Νικόλαε.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ θ'. ἡ ἀνακομιδῆ, ἡ μετακομιδῆ τοῦ λειψάνου, τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, ἀρχιεπισκόπου Μύρωνος καὶ Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Στιχ. Φάνας ὁ νεκρὸς, σοῦ θεόφρων τὴν Ἐῶ,

Εὐφανεन αὔθις, καὶ δύσιν τεραστοίσις,

Νικόλεως ἐνάτη εἰσήλθεν ἄστῳ Πάροιο.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλήσων καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ποπίπτουσι λειψάνοις τοῖς τιμίαις σου, δσίων τάγματα, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, βασιλεῖς, καὶ ἄρχοντες, λαοὶ καὶ πᾶσαι φυλαὶ, ἀσπαζόμενοι, μετὰ ζεούσης πίστεως, καὶ σὺν φόβῳ προσκυνοῦντες.

Πῶσαι πάσης ἐπηρείας τε καὶ θλίψεως, πάτερ Νικόλαε, τοὺς εὐφημοῦντας πιστῶς, τῶν θείων λειψάνων σου σεπτὴν ὑπάντησιν, καὶ ἐξάρπασον, πάσης ἐχθρῶν κακώσεως, ὁρατῶν καὶ ἀοράτων.

Επεδήμησεν, ἐν κόσμῳ ἡ μετὰθεσις, σεπτῶν λειψάνων σου, ὡς ἔαρ χαροποιὸν, θαύμασιν ὡς ἀνθεσιν εὐωδιάζουσα, κτίσιν ἅπασαν, καὶ μύροις ἱλαρύνουσα, τοὺς πιστῶς αὐτὴν τιμῶντας. Θεοτοκίον.

Σωματώσασα τὸν λόγον τὸν ἀσώματον, κόρη θεόνημφε, τοὺς ἐνσωμάτους βροτοὺς, ἀσωμάτους εἰδείξας ἀγγέλους φάλλοντας· ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία ἢ τῆς ἑορτῆς. ἢ Οὐκ ἐλάτρευαν.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἦνα μετὰ πόθου ἐκτελῶμεν, ἀγίων λειψάνων σου τὴν ἐκφανσιν, πάνσοφε Νικόλαε, πάσης παραπτώσεως, καὶ ψυχικοῦ ἐκλύτρωσαι, θανάτου ἄγιε, κολάσεως, ἡμᾶς ἀπαλάττων, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην θερμαῖς σου ἱκεσίαις.

Νέμοις τοῖς ἐν πίστει εὐφημοῦσι, σκήνους σεβασμίου σου μετάθεσιν, ἅγιε Νικόλαε, χάριν τε καὶ ἔλεος ἀμαρτιῶν συγχώρησιν καὶ βίον ἀμετρον, δεήσῃσι ταῖς σαῖς Ἱεράρχα, καὶ μετὰ τὸ τέλος, τυχεῖν τῆς ἀνω δόξης.

Σῶον ἐκ τοῦ μνήματος προήλθε, τὸ σῶμα σου τὸ πανάγιον, Νικόλαε, ὄλον χαριέστατον ὄλον ἱερώτατον, κροκοβαφές λαμπρότατον, μύροις διάβροχον, ἐκπέμπον γλυκερὰν εὐωδίαν, καὶ καθάπερ ρεῖθρα τὰ θαύματα πηγάζον. Θεοτοκίον.

Τοῖς πᾶσιν ἀνέκφαντος ὁ πέλων ἐκ σοῦ ἐπεφάνη παναμώμητε, τοῖς βροτοῖς δι' ἄφατον, ἔλεος ὡς ἀνθρώπος, ἐν τῇ ἐκφάνσει δ' ἔμεινε καὶ μετὰ ἔκφανσιν, ὡς ἦν πρὸ τῆς ἐκφάνσεως πάλιν, οἷα Θεὸς μένων ἀνέκφαντος τοῖς εὔσιν.

Καταβασία, ἢ τῆς ἑορτῆς, ἢ Παίδας εὐαγείας.
Ὡδὴ θ'. Ἄσας γηγενής.

Ἔχει μὲν ἡ σὴ, ψυχὴ οἰκητήριον τὰ υπερκόσμια, πάνσοφε σκηνώματα, τὸ θεῖον δέ σου σῶμα, Νικόλαε, περιφανῆ καὶ μέγιστον ναὸν ἐπλούτησεν, ὃν ἡ πόλις, Πάρος σοι ἀνήγειρεν εἰς μικρὰν ἀμοιβὴν τῶν θαυμάτων σου.

Ὡς τὸ τριλαμπές, ἀμέσως θεώμενος, πάτερ Νικόλαε, καὶ Θεὸς γενόμενος, ταῖς πηγαζούσαις ἐκείθεν λάμπῃσι, τὸν νοῦν ἡμῶν καταύγασον· τὸν ἐν τοῖς πάθεσιν σκοτισθέντα, καὶ μετόχους ποιήσον, τῆς μερίδος τῆς σῆς, ἱερώτατε.

Ὡςπερ βρεφικὰ, φελίσματα πρόσδεξαι, τὸν ὕμνον, ἅγιε, ὃν προσενηδύχαμεν, τῇ μεταθέσει σεπτῶν λειψάνων σου καὶ ἀμοιβὴν αἰτούμεθα τὰς ἱκεσίας σου, ὑπὲρ πάντων ὧνπερ ἐξημάρτομεν ἐν τῷ βίῳ, καὶ λόγῳ καὶ πράξεων. Θεοτοκίον.

Ἦψος οὐρανοῦ καὶ γῆς βάθος ἀπειρον τίς ἐρμηνεύσει, κόρη ἀειπάρθενε; οὕτω τοῦ ὕψους τοῦ μυστηρίου σου, πῶς νοῦς σμικρὸς δυνήσεται καὶ περιπέ-

ζιος, ἐρμηνεύσαι βάθος τε τὸ ἀπειρον, τῆς ἀπόρου λοχείας σου, Πάναγνε;

Καταβασία τῆς ἑορτῆς, ἢ Ἄσας γηγενής.
Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἡ πόλις Πάρου σήμερον, ἀγάλλεται κατέχουσα, τὸ λείψανόν σου τὸ θεῖον, Νικόλαε ἱεράρχα, καὶ σὺν αὐτῇ δὲ ἅπασα, ἡ οἰκουμένη χαίρουσα, πανηγυρίζει ἅσμασι, τὴν φωτοφόρον ἡμέραν, τῆς μεταθέσεως τούτου. Ὅμοιον.

Τὸν μέγαν ἀρχιποίμενα, καὶ ἱεράρχην ἅπαντες, τὸν πρόεδρον τῶν Μυρέων, Νικόλαον εὐφημοῦμεν πολλοὺς γὰρ ἄνδρας ἔσωσεν, ἀδίκως θνήσκειν μέλλοντας, καὶ βασιλεῖ ὀπτάνεται, σὺν Ἀθλαβίῳ κατ' ὄναρ, λύον τὴν ἀδικὴν ψῆφον. Ὅμοιον. Θεοτοκίον.

Σοφίαν ἐνυπόστατον, καὶ λόγον ὑπερούσιον καὶ ἱατρὸν τῶν ἀπάντων, Χριστὸν τεκοῦσα Παρθένε, τὰ ἔλκη καὶ τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια, καὶ τῆς καρδίας μου παῦσον, τὰς ἀπρεπεῖς ἐνθυμήσεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους Πῆσα ἐνοή, ἰστώμεν στιχ. δ'.
Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια. ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν φιλεόρτων τὰ πλήθη, δεῦτε συνδράμωμεν τῇ μνήμῃ τοῦ ἐνδόξου, καὶ σεπτοῦ Νικολάου· οὗτος γὰρ καὶ αὐθις, πάντας ἡμᾶς, συνεκάλεσε σήμερον, πανηγυρῖσαι λειψάνων αὐτοῦ σεπτῶν τὴν πανίερον μετάθεσιν.

Ἐκ τῆς Ἐώας ἀνίσχων, ὁ λαμπρὸς ἡ-

λιος φωτίζει πᾶσαν κτίσιν, ἀλλὰ φθάσας τὴν δύσιν, κρύπτει τὰς ἀκτῖνας· σὺ δὲ Χριστοῦ, ἱεράρχα Νικόλαε, καὶ τὴν Ἐώαν ἐφώτισας ἔτι ζῶν, καὶ τὴν δύσιν τοῖς λειψάνοις σου.

Τὸ πανσεβάσμιον σῶμα, ἰδοὺ προτίθεται, τοῦ θείου Νικολάου, δεῦτε ἅπαντες πίστει, προσπέσωμεν καὶ τούτῳ φόβῳ ὁμοῦ, καὶ χαρᾷ προσκυνήσωμεν, καταμυρίζοντες σώματα καὶ ψυχὰς, τοῖς τῶν μύρων αὐτοῦ ρεύμασι.

Τὸ Ἡσαΐου πληροῦται σήμερον λόγιον, καὶ γὰρ χωλοὶ πηδῶσιν ὡσπερ ἔλαφοι, πατερ, καὶ γλῶσσα μογγιβάλων, ὡς ἀληθῶς, τρανὴ γίνεται σήμερον· καὶ πᾶσα νόσος σκεδάννυται ὡς καπνός, τῇ προσψαύσει τῶν λειψάνων σου.

Δόξα ἤχος Πλ. α.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, σκιρτήσωμεν ἑόρτια, καὶ χορεύσωμεν ἀγαλλόμενοι, τῇ αἰτησίῳ πανηγύρει τοῦ θεοφόρου πατρός· βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν δι' ὀνείρου φρικτῆς

ἐπιστασίας, βασιλέα πείθοντα, ἀναιτίους κρατουμένους τρεῖς, ἀπολύσαι στρατηλάτας, ἀνυμνήτωσαν ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὸν τοῦ καλοῦ ποιμένος ὁμόζηλον ποιμένα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν οἱ ἐν νόσοις τὸν ἱατρὸν, οἱ ἐν κινδύνοις τὸν ῥύστην· οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προστάτην, οἱ πένητες τὸν θησαυρὸν, οἱ ἐν θλίψεσι τὴν παραμυθίαν· τὸν συνοδίτην οἱ ὁδοιπόροι, οἱ ἐν θαλάσῃ τὸν κυβερνήτην· οἱ πάντες τὸν πανταχοῦ θερμῶς προφθάνοντα μέγιστον ἱεράρχην, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἶπομεν πανάγιε Νικόλαε, πρόφθασον ἐξελοῦ ἡμᾶς, τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ σῶσον τὴν ποίμνην σου ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, εἰμὲν ἐστὶν ἑορτὴ· εἰδὲ μὴ λέγε τὸ παρόν.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων· προκύψασα γὰρ ἄνωθεν ἡ Παντάνασος. Ζήτει εἰς τὸ μνηαῖον Δεκεμβρίῳ ε'.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τῶν κανόνων, ᾠδὴ γ'· καὶ ε'. Κοινωνικόν, Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Θ'.

Διήγησις περὶ τῆς ἀνακομιδῆς τῶν
λειψάνων τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς
ἡμῶν Νικολάου Μύρων τῆς
Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Εἰς τοὺς χρόνους τοῦ εὐσεβάστου βασιλέως τῶν
Ῥωμαίων Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ πατριαρχόντος
Κωνσταντινουπόλεως Νικολάου ἐγένετο καταδρομὴ
τῶν Ἰσμαίλητῶν κατὰ τῶν Ῥωμαίων οἵτινες αἰχμαλω-
τίζοντες, καὶ φονεύοντες, καὶ πυρὶ παραδιδόντες, ὅσους
χριστιανούς καὶ ἂν εὕρισκον ἐρήμωσαν ὅλας τὰς πό-
λεις καὶ κάστρα, καὶ χωρία, ἕως τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ
Ἱερουσαλήμ· καὶ ἐκείνους δὲ ἔπου ἐγλύτωσαν ἀπὸ τῶ
σπαθί τους, ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παιδία τοὺς ἐπῆ-
ραν μαζί τους ὁμοῦ καὶ τὰ ὑπάρχοντά τους, καὶ ἐγύ-
ρισαν τότε καὶ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας ὅπου τὸ πάνσεπτον
λείψανον τοῦ θαυματουργοῦ Νικολάου εὕρισκετο, αὐτοὶ
οἱ Ἀγριοὶ ἐχάλασαν καὶ ἐρήμωσαν· τοῦτο δὲ ὄλον γέ-
γονε τῆ τοῦ Θεοῦ παραχωρίσει, διὰ τὰς ἁμαρτίας μας,
μὲ τὰς ὁποίας πολλὰ παροργίζομεν τὸν ὕψιστον Θεόν,
καθ' ἐκάστην ὥραν, καθὼς λέγει ὁ ψαλμωδός, « Παρόρ-
γησαν τὸν ὕψιστον· » ὅταν γὰρ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας
τοῦ λαοῦ ἀγανακτίσῃ, τότε δὲν ψηφᾷ οὔτε τοὺς ἁγίους
του, ἀλλ' οὐδὲ εἰσακούει τὰς προσευχὰς αὐτῶν· εἶπε
γὰρ ποτὲ τῷ προφῆτῃ Ἱερεμιά· « εἰάν σταθοῦν Μωϋ-
σῆς καὶ Σαμουὴλ ἐνώπιόν μου δεόμενοι ὑπὲρ λαοῦ πα-
ραπικράνοντος με, οὐκ ἔστιν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν λαὸν
τοῦτον· » μὲ τριούτον λοιπὸν δίκαιον θυμὸν τοῦ Θεοῦ
ἐρημωθέντων πολλῶν χωρίων καὶ πόλεων εἰς τὴν ἀ-
νατολήν, ἐρημώθη καὶ τὸ κάστρον τῆς Λυκίας ὡς εἶ-

+ 1084 m x.

πομεν, πλὴν τῆς Μητροπόλεως καὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἐκ-
κλησίας· διὰ τοῦτο εὐδόκησεν ὁ Κύριος νὰ σηκωθοῦν
ἀπ' ἐκεῖ τὰ ἅγια λείψανα τοῦ μεγάλου πατρὸς Νικο-
λάου, καὶ νὰ μεταφερθοῦν ἀπὸ τὴν ἐρημωμένην χώραν,
εἰς τὴν πολυάνθρωπον πολιτείαν τὴν ὀνομαζομένην
Πάρον· αὕτη δὲ ἡ Πάρος δὲν εἶναι ἡ εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέ-
λαγος εὕρισκομένη νῆσος, ἀλλ' εἶναι μία πόλις ὅπου
εὕρισκεται πρὸς δυσμὰς ἐπάνω εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὑπο-
κάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, τεῦ
Πάππα· αὕτη δὲ ἡ μετάθεσις ἐγένετο διὰ δύο αἰτίας,
πρῶτη μὲν, διὰ νὰ μὴν μείνουν τὰ λείψανα τοῦ τοιοῦ-
του ἁγίου ἀνδρὸς δίχως καμμίαν τιμὴν εἰς τὸν κό-
σμον· τοῦ ὁποίου ἡ ἁγία ψυχὴ εἰς τὰς ἐπουρανίους λαμ-
πρότητας ἐπάξια ἑαυτῆς δέχεται γέρα, καὶ ἵνα μὴ ἡ ἀέ-
ναος τῶν θαυμάτων τε καὶ ἰσμάτων πηγὴ, μείνῃ δίχως
τοὺς ἀντλοῦντας ἀπὸ αὐτῆν· δευτέραν δὲ διὰ νὰ μὴν ὑστε-
ρηθῇ καὶ ἡ Δύσις τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ, τῆ μεσι-
τεία τοῦ αὐτοῦ θεράποντος γενομένων· ἡ ὁποία Δύσις
δὲν εἶχε πέσῃ ἀκόμη εἰς αἵρεσιν καὶ κακοδοξίαν, ἀλλ'
ἦτον ὀρθόδοξος, καὶ ἠνωμένη μὲ τὴν Ἀνατολικὴν ἐκ-
κλησίαν· ἐγένετο δὲ αὕτη ἡ ἀνακομιδὴ οὕτω.

Πρεσβύτερός τις εὐλαβὴς καὶ σεβάσμιος ἑκατοι-
κοῦσεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν Πάρον, εἰς αὐτὸν οὖν τὸν
πρεσβύτερον ἐφάνη τὴν νύκτα ὁ ἅγιος Νικόλαος, καὶ
τοῦ λέγει, « Ἀναστάς εἶπέ εἰς τὸν λαὸν τοῦτον καὶ εἰς
ὄλον τὸν κληρὸν τῆς ἐκκλησίας νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ
Μύρα τῆς Λυκίας, νὰ σηκώσουν ἀπ' ἐκεῖ τὰ λείψανά
μου, καὶ νὰ τὰ φέρουν ἐδῶ, νὰ τὰ θέσουν εἰς τούτην
τὴν πόλιν Πάρον· ἐπειδὴ καὶ δὲν ἔμπορῶ πλέον νὰ ὑ-
ποφέρω τὸ νὰ εὕρισκομαι εἰς τόπον ἐρημον· οὕτω γὰρ
εὐδόκησεν ὁ Κύριός μου ». Μετὰ δὲ τὴν ὀπτασίαν ὁ πρε-
σβύτερος ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ
ῤηθέντα διὰ νυκτὸς αὐτῷ ἀπὸ τὸν ἅγιον, καταλεπτῶς
ἐδιηγῆθη εἰς τὸν κληρὸν τῆς ἐκκλησίας καὶ εἰς τοὺς

λοιπούς. Ταῦτα δὲ αὐτοὶ ἀκούσαντες ἀπὸ τὸν πρεσβύ-
 τερον, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην λέγοντες· σήμερον
 ἐμεγάλυνεν ὁ Κύριος τὸ ἔλεός του ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὴν
 πόλιν ἡμῶν, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἠτοίμασαν τρία κάτεργα,
 καὶ ἐκλέξαντες ἄνδρας ἐπισήμους, καὶ τὸν Θεὸν φο-
 βουμένους, ἔστειλαν αὐτοῦς ὁμοῦ καὶ ἀρκετοὺς ἱερεῖς
 καὶ διακόνους, εἰς τὴν τοῦ λειψάνου μετακομιδὴν· ἀλλ'
 ἐπειδὴ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἠκούοντο εἰς τὴν θάλασσαν
 κακοὶ ἄνθρωποι, ἐστοχάσθησαν καὶ αὐτοὶ νὰ μὴν εὐ-
 γουν εἰς τὸν δρόμον ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν· ἀλλὰ ἐ-
 κκαμώθησαν πῶς εἶναι τάχα πραγματευτάδες, καὶ ἔχουν
 νὰ κάμουν ταξειδίον· ὅθεν γεμίσαντες τὰ κατέργά τους
 σιτάρι, ἐπλευσαν ὡς πραγματεῖαν πραγματευόμενοι·
 καὶ πλεύσαντες ἀκινδύνως καὶ κατευόδιον ἤλθον πρῶ-
 τον εἰς Ἀντιόχειαν, ὅπου καὶ τὸ σιτάρι καλῶς πωλήσαν-
 τες, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν πραγματευτῶν, ἀγόρα-
 σαν ἄλλα εἰσοδήματα. Ἐπειτα ἀκούοντες ἐκεῖ ἀπὸ
 ἄλλους πραγματευτὰς Βενετζιάνους ὅπου ἔτυχαν καὶ
 ἤλθον προτίτερα, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔχουν σκοπὸν νὰ πη-
 γαίνουν εἰς τὴν Λυκίαν καὶ εἰς τὴν Μυρέων πόλιν, διὰ
 νὰ πάρουν τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐσπουδοῦξαν
 τούτοι οἱ Παριανοὶ νὰ προλάβουν τὸν δρόμον προτί-
 τερα ἀπὸ τοὺς Βενετζιάνους, καὶ ἔτσι τὸ ὀγληγορότε-
 ρον πλεύσαντες, (ἐπειδὴ θεῖα βοήθεια καὶ ὁ ἄνεμος
 ἦτον ἐδικὸς τους) ἔφθασαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Λυκίας
 καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν πλοίων, ἐπῆραν μαζὺ τους καὶ
 ἄρματα, φοβούμενοι μήπως καὶ τοὺς ἐμποδίσαι κά-
 νένας, καὶ ἔτσι ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου·
 εὐρόντες δὲ ἐκεῖ τεσσάρους μοναχοὺς, ἠρώτησαν αὐ-
 τοὺς· ποῦ κείτονται τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Νικολάου;
 ἐπειδὴ θέλομεν νὰ τὰ προσκυνήσωμεν· οἱ δὲ μοναχοὶ
 ἔδειξαν αὐτοῖς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου, ὁ ὁποῖος ἦτον ὑ-
 ποκάτω εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἐκκλησίας, μέσα εἰς τὸν
 ὁποῖον ἦσαν κρυμμένα τὰ λείψανα· οἱ δὲ Παριανοὶ τὸ

ἔδαφος σκάψαντες καὶ ἀσηκώσαντες πολὺ χῶμα, ἤ-
 ραν τὴν ἱεράν θήκην μὲ τὰ λείψανα, τὴν ὁποίαν ξε-
 σκεπάσαντες, εἶδαν καὶ ἦτον ἀπὸ μῦρον γεμάτον εὐῶ-
 δες ἐκ τῶν ἱερῶν λειψάνων ἀναβλύζον, καὶ τὸ μὲν μῦ-
 ρον ἀδιάσαν εἰς τὰ ἑαυτῶν ἀγγεῖα· τὸ δὲ λείψανον τοῦ
 ἁγίου μετὰ χαρᾶς πέρνωντες χερσὶν ἱεραῖς τὸ ἐπῆγα νεῖς
 τὰ ἑαυτῶν κάτεργα, καὶ τὸ ἀπέθεσαν ἐντίμως εἰς ἓνα
 ἀπὸ αὐτά· ἐπῆγαν δὲ μὲ αὐτοὺς καὶ δύο μοναχοὶ ἀπὸ ἐ-
 κείνους τοὺς τέσσαρας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο ἀπέμειναν ἐ-
 κεῖ εἰς τὴν Λυκίαν· μὲ τοιαύτην λοιπὸν καλὴν πραγ-
 ματεῖαν, ἐπῆραν οἱ Παριανοὶ τὸν ἀτίμητον θησαυρὸν
 τῶν λειψάνων ἀπὸ τῶν Μυρέων λιμένα, μηνὶ Ἀπρι-
 λίῳ πρώτῃ· καὶ κινήσαντες μὲ καλὸν ἄνεμον, εἰς ὀλί-
 γας ἡμέρας, μηνὶ Μαίῳ θ'. ἡμέρα Κυριακῇ κατὰ τὴν
 ὥραν τοῦ ἑσπερινοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν ἑαυτῶν χώραν·
 ὁ δὲ λαὸς τῆς Πάρου, ἰδόντες τὴν πρὸς αὐτοὺς τῶν
 λειψάνων τοῦ ἁγίου παρουσίαν, εὐθὺς μὲ ἐπισκόπους
 καὶ ἱερεῖς, καὶ μοναχοὺς, καὶ πάντα τὸν ἐκκλησιαστι-
 κὸν κληρὸν εὐγῆκαν εἰς προῦπάντησιν, πάντες, ἄνδρες τε
 καὶ γυναῖκες, καὶ παιδία, καὶ τὸ πλῆθος τοῦ κοινοῦ λαοῦ,
 ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου μετὰ λαμπάδων καὶ θυμια-
 μάτων, ψάλλοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ ἱκετηρίους
 ᾠδὰς τῷ τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχῃ ἀναπέμποντες, καὶ λα-
 βόντες αὐτὸν τὸν πολυτίμητον καὶ πνευματικὸν θησαυ-
 ρὸν, μετὰ μεγάλης τιμῆς καὶ χαρᾶς ἀπέθεσαν εἰς τὴν
 ἐκκλησίαν τοῦ τιμίου Προδρόμου, ὅπου εἶναι κοντὰ εἰς
 τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένοντο πολλὰ θαύματα ἀπὸ αὐτὰ
 τὰ ἅγια λείψανα· χωλοὶ γὰρ καὶ τυφλοὶ, κωφοὶ τε καὶ
 δαιμονισμένοι, καὶ πάσαις ἄλλαις ἀσθενείαις κρατούμε-
 νοι, ἐλάμβανον τὰς ἰάσεις εὐθὺς ὅπου μόνον ἤγγιζαν εἰς
 τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου· ὥστε ὅπου τὴν μὲν δευτέραν ἡ-
 μέραν ἐγένινεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν
 ὅπου ἰατρεύθησαν, τεσσαράκοντα ἐπτὰ· τὴν δὲ τρίτην
 εἴκοσι δύο τὴν δὲ τετάρτην εἴκοσι ἑννέα, τὴν πέμπτην

Ιατρεύθη ένας άνθρωπος, κωφός, και βοβός, όπου είχε
 πέντε χρόνους εις αυτήν την ασθένειαν, έπειτα έφάνη ο
 άγιος εις την όπτασίαν ενός έναρέτου μοναχού, και
 του είπε, Θεού ευδοκία, ήλθα εις την πόλιν τούτην, εις
 Κυριακήν ήμέραν, εις την έννάτην ώραν, και εις την
 αυτήν ώραν, έδωκα, τη του Θεού χάριτι, Ιασιν εις ένδεκα
 άνθρωπους: ταύτην την όπτασίαν του άγιου ο μοναχός,
 εκείνος έδιηγείτο εις όλους εις δόξαν Θεού, και εις τι-
 μήν του αυτού θεράποντος: αλλά και μετά ταυτα καθ'
 εκάστην ήμέραν δέν έπαυον θαυμασίως τα Ιάματα: και
 έως του νυν δίδονται τοις προστρέχουσιν εις αυτόν μετ'
 τα πίστειως: οί δε πελλίται της Πάρου βλέποντες την
 τοιαύτην χάριν των Ιαμάτων, από τα λείψανα του 'Α-
 γίου Νικολάου, ώσαν από κάμμίαν βρύσιν άδιαλείπτως
 πηγάζουσιν, έκτισαν εκκλησίαν εις τό όνομά του με-
 γάλην και ώραίαν: και την έστόλισαν με κάθε λογής
 ευπρέπειαν: έπειτα εκατασκεύασαν θήκην άργυράν, με-
 τα λίθων πολιτίμων, και χρυσώσαντες αυτήν πάντοθεν
 και μετά τρεις χρόνους της ανακομιδής, από τα Μύ-
 ρα της Λυκίας, εις την Πάρου, συναχθέντες, από τας
 περίξ πόλεις και χώρας οί 'Αρχιεπίσκοποι και 'Επίσκο-
 ποι, μετά των κλήρων αυτών, έποίησαν σεπτήν μετά-
 θεσιν των άγιων λειψάνων του θαυματουργού Νικο-
 λάου από την εκκλησίαν του Προδρομού, εις την κε-
 νούργειαν εκκλησίαν, όπου εις τό τό όνομα έκτίσθη, εις
 την αυτήν ήμέραν, εις την οποίαν, και πρώτον από τα
 Μύρα της Λυκίας, εις την Πάρου εφέρθησαν, και ούτω
 τα έθεσαν εις την θήκην την άργυράν, ένδον του Ου-
 σιαστηρίου: την δε παλαιάν πρώτην θήκην όπου είχε
 τα άγια λείψανα την έθεσαν εις την εκκλησίαν, και
 μέρος μικρόν από τα λείψανα πέρνοντες, έβαλον εις
 αυτήν χάριν προσκυνήσεως πάντων των προσιόντων: και
 έτιζι από τότε επεκράτησε συνήθεια να έορτάζεται τον
 κάθε χρόνον, ή μετακομιδή των λειψάνων του άγιου

Νικολάου εις τας Θ'. Μαΐου, τόσον εκείνη όπου από τα
 Μύρα εις την Πάρου εγένετο, τόσον και ή άλλη όπου
 έγινεν από την του Προδρομού εκκλησίαν εις την εκ-
 κλησίον όπου έκτίσθη εις τό όνομά του: ού μόνον δε
 εις αυτήν την πόλιν Πάρου κατά τα μέρη της Αύσεως,
 αλλά και εις της 'Ρωσσίας όλης τό Βασίλειον, και εις
 όλην την Βουλγαρίαν, και αυτήν την ήμέραν ευτε-
 βώς πανηγυρίζεται μετ' ευλαβείας ή ανακομιδή, ή μάλ-
 λον μετακομιδή ούτη: και μάλιστα τότε ή 'Ρωσσία
 ακόμη ούσα νεοφώτιστος, πολλών και αναριθμήτων θαυ-
 μάτων ήξιώθη από τον άγιον: μετά ταυτα απερνώντας
 μερικοί χρόνοι, έφάνη ο άγιος έν όράματι εις ένα μο-
 ναχόν και του λέγει, ότι να βάλουν τα λείψανά του υ-
 ποκάτω από την άγιαν τράπεζαν εις τό άγιον βήμα, ο
 και εγένετο: και έτέθησαν εκεί κατά τον λόγον του ά-
 γίου, μύρον άει αναβλύζοντα μέχρι την σήμερα, ως
 είναι εις όλους φανερόν: και αποδίδοντα Ιάματα εις πά-
 σαν ασθένειαν, εις δόξαν Χριστού του Θεού ήμών, του
 ένδοξαζομένου έν ταις άγίοις αυτού: πρέπει να προσθέ-
 σωμεν εδώ πότε και τίνι τρόπω τό μύρον τουτο ανέβλυ-
 ζεν εκ του λειψάνου του άγιου έχομεν λοιπόν πικά-
 δωσιν από σοφούς και εξιοπίστους άνδρας, ότι κάθε χρό-
 νον κατά την σήμερα ήμέραν της έορτής αρχίζει την
 θείαν λειτουργίαν, τότε αρχίζει να τρέχη και τό μύρον
 από τα δύο ποδάρια του άγιου λειψάνου του μεγάλου
 Νικολάου, όχι από τα δάκτυλα εμπρός, αλλά από τας
 όπισθεν πτέρνας των ποδαρίων του: έτρεχε δε τόσον
 πολυ, ώστε όπου εφαινοντο να τρέχουν ώσαν δύο βρύ-
 σεις: όθεν έβαλον υποκάτω καζάνια μεγάλα, και κά-
 δους: έλέγετο πολλά άργά ή θεία λειτουργία έως τρεις
 ώρας και επέκεινα, δια να τρέχη περισσότερον τό μύ-
 ρον: και δια να γεμώσουν οί κάδοι εκείνοι και τα άγ-
 γεϊα: τόση δε ούράνιος ευωδία ευγαινεν εκείθεν, εις τρώ-
 πον όπου όλη ή εκκλησία εγέμωζε: και οί χριστιανοί

σχεδόν ὀλιγοθύμουν ὑπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐοσμίας· ἤτις ἐνίκα ὅλα τὰ πλέον πολύτιμα τοῦ κόσμου μύρα καὶ ἄρωματικά· ἔταν δὲ ἐτελείωνεν ἡ θεία λειτουργία τότε καὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο μύρον ἔπαυεν ἀπὸ τὸ νὰ τρέχη· ἐμοιράζετο δὲ αὐτὸ εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ δι' αὐτοῦ ἐγίνοντο, ἄπειρα θαύματα, εἰς κάθε ἀσθένειαν, ἐκείνων ὅπου μετὰ πίστεως αὐτὸ ἐμεταχειρίζοντο· καὶ τοῦτο μὲν ἐγίνετο, ἕως ὅπου ἡ δυτικὴ ἐκκλησία δὲν ἦτον ἐτιφανερὰ ἀναθεματισμένη καὶ χωρισμένη ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν ἡμῶν ἐκκλησίαν· ἀφ' οὗ δὲ αὕτη μένουσα εἰς τὰ αἰρετικά τῆς δόγματα ἀνεθεματίσθη καὶ ἐχωρισθη τελείως ἀπὸ ἡμᾶς, τότε πλέον καὶ ὁ μέγας Νικόλαος, δὲν ἐνδέχεται οὔτε τὴν λειτουργίαν τῶν Λατίνων καὶ Παπιστῶν· ἀλλὰ ἐὰν ἐλειτούργει κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν παπιστῆς ἱερέως, τὸ μύρον ἀπὸ τοὺς πόδας του δὲν τὸν ἄφηνε νὰ τρέξη· διὰ τοῦτο ἀναγκάζοντο οἱ Λατίνοι νὰ πέρουν Ἱερέα Ὀρθόδοξον, φρονούντα τὰ δόγματα τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, νὰ λειτουργῇ· καὶ εὐθὺς ὅπου αὐτὸς ἄρχιζε τὴν θείαν λειτουργίαν, ὦ τοῦ θαύματος! ἄρχιζε τότε καὶ τὸ οὐράνιον ἐκεῖνον μύρον νὰ τρέχη ἀπὸ τὰ ποδάρια τοῦ ἁγίου. Θαῦμα εἶναι τοῦτο, ἄδελφοί, κατὰ ἀλήθειαν, ὅπου δείχνει τὸν μέγαν Νικόλαον, ὅτι ἐστάθη ἀληθῶς κατοικητήριον καθαρῶτατον τοῦ νοητοῦ μύρου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὡς μύρον ἐκενώθη, καὶ εὐωδίασεν ὅλην τὴν οἰκουμένην, καθὼς λέγει ἡ ἁσματίζουσα νύμφη· «Μύρον ἐκκενωθὲν ὄνομά σου». Θαῦμα φοβερὸν τὸ ὁποῖον παριστάνει εἰς ὅλους ὅτι ὁθεῖος Νικόλαος· ὄχι μόνον ζῶντας ἐγένεν ὑπέρμαχος, καὶ κήρυξ τῆς θεολογίας τοῦ Υἱοῦ, ὁμοούσιον αὐτὸν τῷ Πατρὶ δογματίσας μέσα εἰς τὴν πρώτην ἐκείνην σύνοδον, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, ὅτι ἐγένεν ὑπέρμαχος τῆς ἀληθοῦς θεολογίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, κηρύττων τοῦτο μὲ σιωπῶσαν γλῶσσαν διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ· ὅτι

δὲν ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ· καθὼς κακοδόξως φιλυαροῦσιν οἱ δυτικοί, ἀλλὰ ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς, καθὼς ὀρθοδόξως δογματίζει ἡ καθ' ἡμᾶς ἀνατολικὴ ἁγία τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία· καὶ τοῦτο δὲ πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι τὴν σήμερον τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς τὴν πόλιν Πάρον οὐχ' εὐρίσκεται, καθὼς ἐπληροφορήθημεν· ἀπὸ τοὺς ἐκεῖσε ἀπελθόντα, ποῦ δὲ νὰ εὐρίσκεται, ἡμεῖς δὲ ἤξεύρομεν βέβαια· ἀλλὰ μόνος Χριστός ὁ καὶ τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Μάρκου τὸ ἐν Βενετία ποτε εὐρισκόμενον, κρύψας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὸ βάθος τῆς αὐτοῦ προνοίας καὶ κρίσεως· ὦ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ Ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.